

Johannes Vorst   Christian Vorst

De Quatuor Monarchiis Dissertatio

Rostochi[i]: Richelius, 1653

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn740003755>

Druck   Freier Zugang

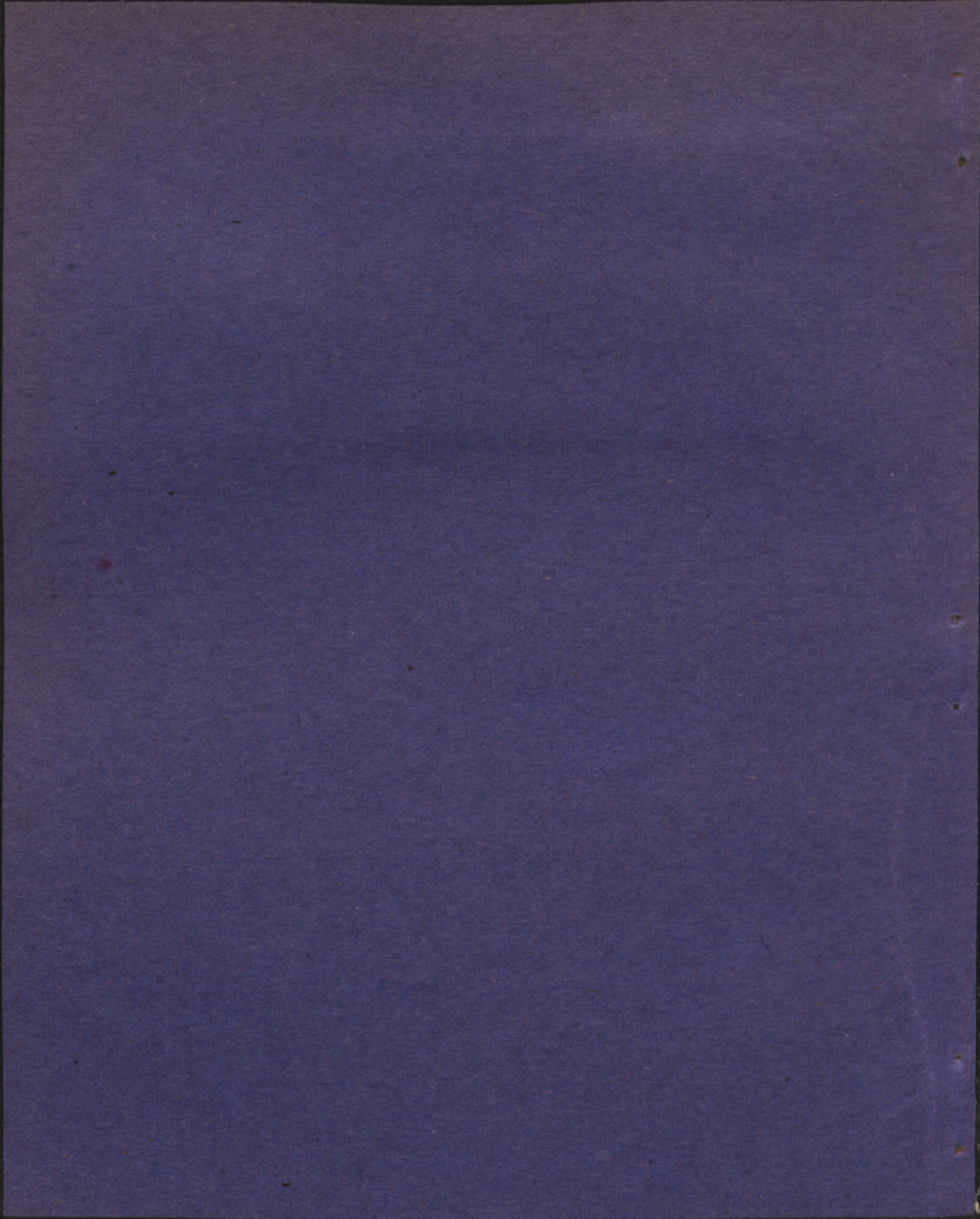

R. U. Meol. 1653

Vorstius, Johann /c

Vorst.: Vorstius, Christian

ΣΥΝ ΘΕΩ.
DE
QUATUOR
MONARCHIIS
DISSERTATIO.

— QVÆ
IN ILL. ACADEMIA ROSTOCHIENSI
PLACIDÆ VENTILATIONI SUB-
JICIETUR,

A
PRÆSIDE

M. JOH. VORSTIO,

ET

RESPONDENTE

CHRISTIANO VORSTIO,
HEMMENSI DITHMARSO,

DIE V. FEBRUARII.

ROSTOCHI

Typis Johannis Richelii, Senat. Typographi.

ANNO M. D. C. LIII.

Solemus vulgò qvatuor numerare Monarchias. Et juxta has
qvovqve libellos suos Chronographicos ac historicos nonnulli
concinnant. Advertendum igitur, qvuid istis verbis velimus
nobis, qvæq; ejus ῥήσιως sit origo. Aliàs cum veteribus Græ-
cis *Monarchiam* dicere solemus qvodvis unius cujusdam hominis in
aliquam gentem imperium summum. Sic verò intellecto vocabu-
lo, non qvatuor modò, sed multò plures numerandæ fuerint Monar-
chiæ. Non enim veteri tantùm ævo multò plures exsiterunt, sed
& nostrâ adhuc ætate multò plures exsistunt. Qvamobrem nec à
nobis qvi qvatuor vulgò Monarchias numeramus, res sic intelligi po-
terit, *non nisi qvatuor Monarchias usq; ad nostrâ tempora in mundo ex-*
sistisse. Sciendum, cum vulgò de qvatuor Monarchiis loqvimur,
vocis *Monarchia* notionem paulò strictiorem fieri: ut nim. intelliga-
mus *qvatuor Monarchias in sacris literis, & qvidem in libro S. Danie-*
lis, designatas. Qvòd Christiani qvatuor vulgò Monarchias nu-
meramus, ejus rei occasio per sacras literas nobis est data.
Svidas, & ipse Christianus, ex sacris literas doctus fuerat, cum in Le-
xico scripsit, *Ρωμαίων δεχθῆ τῆ Λαυρετίων καὶ τῆ Περσῶν, καὶ Μακεδό-*
νων, τῆ πρῆν, μακροῦ ἰσραηλῆων. Scriptores οἱ ἔξω autem ad qvater-
narium istum Monarchiarum sive regnorum numerum non attende-
runt. Sed inter ipsos Christianos non satis convenit de eo, qvæ-
nam istarum Monarchiarum, qvas ex veterum monumentis cognitas
habemus, sint illæ, qvæ qvaternario isto numero in sacris literis sunt
comprehensæ. Neq; enim verba sacri scriptoris eodem modo om-
nes intelligunt. Et controversia qvidem agitata est de istorum
regnorum qvæ S. Daniel designavit, tertio & qvarto. Post alios ve-
rò & nobis consilium est de qvatuor istorum regnorum, qvæ à S. Da-
niele designata sunt, initiis ac duratione qvædam commentari. Ubi
tum vel præcipuè considerandum qvovq; illud erit, an istius Danielis

A

vatici-

vaticinio ad ea quoq; quæ nos nunc degimus tempora respectum sit,
& ex quibus eâ de re certò judicari queat.

II. Non unò modo, univè symbolis in S. Danielis libro quatuor regna designata sunt, sed omnino pluribus. Primò quidem designata sunt per *quatuor diversas partes unius statuae*, quæ Nabuchodonosoro apparuit. Et id quidem factum est in cap. II. Danielis. Deinde eadem quatuor regna designata sunt per *quatuor animalia sive bestias*: idq; in cap. VII. Deniq; bina istorum regnorum, secundum & tertium scilicet, seorsim designata sunt in cap. VIII. per *duo alia animantia*. Quomodo autem singulorum regnorum duratio ac finis rectissimè animadverti ac intelligi debeant, id paucis verbis exponam, antequam ad uberiores de singulis dissertationem progrediar. Id enim animadvertimus vulgo non satis clarè solere exponi. Ut verò idem illud hîc præmittatur, ejus non leve momentum videtur esse ad attentionem Lectoris excitandam. Tam diu igitur unumquodq; istorum regnorum putandum est durasse, *quo ad usq; per vim non devolutum illud fuit ad alterius gentis Regem*. Et quod idem est, tum demum finis fuit alicujus istorum regnorum, *cum Rex alterius gentis illud per vim occupavit sibiq; retinuit*. Ut igitur unum regnum desuisse & aliud exortum esse ex ipsius S. Danielis mente intelligamus, observandum est, quo tempore aliquod istorum regnorum acceperit *alterius gentis Rex*: & quidem *per vim*. Duo, inquam, sunt, quæ fecerunt, ut unum istorum quatuor regnorum desuisse, & alterum exortum esse dicendum sit. Quorum primum est, *si talis homo, qui jam ante imperium habuerit in aliam gentem, sive qui jam antè Rex fuerit, quoddam istorum quatuor occuparet*: alterum, *si per vim id fecerit*; non bonâ gratiâ ejus qui antea imperium habuerat. Atq; hæc duo ita observanda esse, ut ipsa quatuor imperia à S. Daniele designata rectè discernantur, ex ipsis S. Scriptoris verbis liquidò intelligetur.

III. Illud quoq; intelligere in proclivi est, variis istis signis sive symbolis de quibus paulò ante diximus, non designatos esse *homines singulos qui Reges fuerint*, sed designata esse *ipsa regna, sive imperia in aliquam gentem*. S. Daniel quidem, ubi Nabuchodonosoro explicavit, quid imago ista quæ ipsi Nabuchodonosoro per quietem apparuerat, sibi vellet, his verbis usus est: *Tu es caput aureum*. Hæc tamen non sic intelligenda esse, quasi unus Nabuchodonosorus per caput au-
reum

reum designatus sit, sed verò per idem caput aureum designatum esse regnum istud, quod tum Nabuchodonosorus, tum quoque alii quidam habuerunt, id satis clarè intelligi potest ex eo, quod mox deinde non de singulis Regibus loquitur, sed de regnis, sive imperiis, quæ à pluribus ordine succedentibus tractata fuerunt. In cap. II. Dan. v. 39. verba amplius sic habent: *Post te exorietur מלכוֹ אחרֵי regnum aliud, inferius tuo. Et regnum tertium &c. Et regnum quartum, &c.* Sic & in cap. VII. v. 17: *Quatuor magna animalia sunt quatuor regna.*

IV. Primum igitur regnum sive imperium illud fuit, quod Nabuchodonosorus ejusque successores habuerunt. Quod ipsum an & ante Nabuchodonorum fuerit, de eo ex superiori nostro pronuntiato facile judicari potest. Sed nos de ipsis Nabuchodonori ejusque successorum temporibus prius videamus. Palmarium enim est per prædicta signa denotari res futuras. De primo igitur isto regno, quòd illud à Nabuchodonosoro tractatum fuerit, satis constare potest ex eo, quòd S. Daniel apud Regem istum his verbis disseruit: *Tu es caput aureum.* Quorum verborum hic intellectus est: *Istud regnum sive imperium quod tu Nabuchodonosore in præsentia tractas, est quatuor istorum quæ per quatuor diversas statuas paries designata sunt, ordine primum.* Post Nabuchodonosorum verò idem illud, non aliud atque diversum regnum, tenuerunt Evilmerodachus, Nerglissares, Laborosarchodus & Nabonnedus: aut tenuerunt tres modò, Evilmerodachus, Laborosarchodus & Nabonnedus. Sed horum duo postremi in sacris literis aliis nominibus appellantur, Belsazar scilicet & Darius Medus, ut ex collatione sacræ ac profanæ historiæ intelligi potest, & ab Ill. Scaligero satis clarè expositum est. Belsazaris autem sive Laborosarchodi temporibus, & ejus anno primo quidem, ipsi Danieli obtigit visio quædam. Vidit nim. per quietem quatuor animalia, per quæ totidem regna sunt designata. Et horum primum quidem, quod & Nabuchodonosori ætate jam fuerat, temporibus Belsazaris sive Laborosarchodi, cum ipsi Danieli visio obtingeret, adhuc exstitit. In priori visione, quæ Nabuchodonosoro obtigerat, designatum fuit regnum istud per *caput aureum statuæ.* In posteriore verò, quæ ipsi Danieli obtigit, designatum fuit per *leonem.* Quibus symbolis utique amplitudo & excellentia istius regni significata fuit:

ut & ex ipsius Danielis διηγήσει satis intelligi potest. Sed nos de amplitudine istâ pauca quædam libemus ex profanâ historiâ. Sacra enim historia satis est nota.

V. De Nabopollassari Babylonix Regis & Nabuchodonosori patris expeditione, itemque de ipsius Nabuchodonosori potentiâ præclarum fragmentum nobis servatum est in Fl. Josephi scriptis, ex tribus libris Χαλδαικῶν, quos condiderat antiquissimus, ipsique Alexandro cœvus, & quod caput est, Babylonius scriptor Berofus. Id ipsum igitur huc quoque referri haud sanè præter rem fuerit. Legitur illud in Josephi lib. I. contra Apionē, & in decimo Ἀρχαιολ., cap. XI. atque in Latinam Ling. versum ita habet: *Ipsius autem (Nabuchodonosori) pater, Nabopollassarus (sic legendum esse nomen istud, docuit Jos. Scaliger ex Eusebio) audito, quod Satrapa, quem Ægypto, cava Syria Phœniciaque præfecerat, defecisset, cumque ipse non amplius labores militariæ ferre posset, commisit Nabuchodonosoro (filio suo) jam adulto quædam copiarum suarum partes, eumque contra Satrapam istum misit. Nabuchodonosorus autem collatis signis cum defectore congressus, ipsum vicit, & provincias in suam ditionem rursus redegit. Interea factum est, ut pater Nabopollassarus decumberet, vitæque excederet cum annos XXIX. regnasset. Nabuchodonosorus autem non multò post, patris morte cognitâ, & constitutis Ægypti cæterarumque provinciarum negotiis demandatâque amicis curâ captivorum Judæorum, Phœnicum, Syrorum & Ægyptiorum unâ cum exercitu & impedimentis in Babyloniam traducendorum, ipse cum paucis per desertum Babylonem properavit. Et cum regni administrationem suscepisset, quæ interim penes Chaldaeos fuerat, & ab eorum primo in ejus reditum servata erat, factus est totius paterni imperii Dominus.*

VI. Valde amplum sanè atque illustre fuit regnum istud quod Nabuchodonosorus tenuit. Idem verò certo quodam nomine appellari potest, quo à cæteris discernatur. Dicatur igitur *Babylonicum* sive *Chaldaicum*, à præcipuâ sui parte, & cui aliæ partes accesserunt. Considerandum est imperium illud quod Nabuchodonosorus habuit, ut ex certis quibusdam partibus compositum, ex multis imperiis scilicet in varias orbis partes ac regiones. Earum autem partium una prius existit, quàm altera. Et unæ earum deinde cæteræ ac-

ræ accesserunt. Prima quidem earum partium fuit *imperium in Chaldaeam sive Babyloniam*. Cum principio hanc partem haberet Nabuchodonosori pater, Nabopolassar, accepit hic deinde imperium in varias quoque alias terras ac gentes. De eo autem non immerito dubites, an ipse Nabopolassar, Nabuchodonosori pater, tam amplam potentiam initio habuerit, qualem Berofus ei tribuere videtur. Placet nim. quod summo Viro, nostroque amico Herm. Conringio visum est, ab eoque in elegantissimo de antiquis Asiae & Aegypti Dynastiis opusculo his verbis expositum: *Conferentibus sacram historiam est manifestum, illum contra quem duxit exercitum Nabuchodonosor, quemque, omni Syria ac Phoenicia ditone exiit, imò Aegypti parte aliquam multavit, esse Nechum Aegypti Regem. Hic verò non contra Babylonios, sed adversus Assyrios insurrexit, ut disertè legitur I. Reg. XXIV. 29. Nec in sacrâ historiâ ullum exstat vestigium potentia Babyloniorum, per Syriam aut in Aegyptum usque, se porrigentis, ante Nabuchodonosorem, utpote quæ indubiè involvisset res Judaicas.*

VII. Cæterum amplum istud Chaldaicum sive Babylonicum imperium à Nabuchodonosoro hæreditario jure devolutum fuit ad ejus filium Evilmerodachum. Hic verò paucis modò annis idem imperium obtinuit. Ipso enim è medio sublato, affinis ipsius, & Nabuchodonosori gener, Neriglissares, suo ipsius filio, Nabuchodonosori verò ex filiâ nepoti, Laborosarchodo idem imperium vindicavit. Sic verò non aliud existere cœpit imperium, sed idem illud quod Nabuchodonosorus habuerat, quod *Babylonicum & Chaldaicum* appellavimus, adhuc existere perrexit. Non enim imperium translatum cum fuit ad peregrinum quendam & alterius gentis Regem: id quod requiri supra diximus, ut imperium intelligatur factum esse aliud atque à priori diversum. Tantùm imperium ad se pertraxit, vel ut Scaligero visum, suo filio vindicavit quidam, qui Evilmerodacho & ipse paruerat, ejusque sororem in matrimonio habebat. Sed de his quoque ipsa prædicti antiquissimi scriptoris Berofi verba hic legi præstat. Sunt ea in lib. I. Josephi cont. Ap. & ita habent: *Της ἰ βασιλείας κύριος ἐγένετο υἱὸς αὐτοῦ Ευειλμεράδαχος. αὐτὸς περὶ τῶν πραγμάτων ἀνόμως καὶ ἀσελγῶς, Ἰππιβλευθεὶς ὑπὸ τῶν τῆν ἀδελφῶν ἔχοντι αὐτὸν Νυεργλισσορόου ἀνήκεθη, βασιλεύσας*

ἐτη δύο. Hujus regni (Nabuchodonosori) Dominus effectus filius ejus Evilmaraduchus propter iniquitates & libidines passus insidias à marito sororis sue Neriglissoroo peremptus est, cum duobus regnasset annis.

VIII. Adscribam mox & sequentia verba, quibus de Neriglissoroo, Laborosarchodo, & qui inter Babylonix Reges, atque adeo Monarchiarum quas Daniel designavit omnium primæ postremus Rex fuit, Nabonnedo prodidit. Latine versa ea sic habent: *Quum Evilmaraduchus è medio sublatu8 esset, sumens regnum qui ei insidias fecit Neriglissoroo8, annis regnavit quatuor. Hujus filius Laborosarchodus principatum quidem tenuit, cum adhuc puer esset, mensibus novem. Insidias verò passus, eò quòd nimis appareret malorum morum esse, ἡδὲ τῶν φίλων ἐτυμπανίσθη, ab amicis (& purpuratis suis) interemptus est. Hoc igitur perempto convenientes hi qui fecerant insidias, communi suffragio regnum tradiderunt Nabonnedo cuidam, Babylonio, qui & ipse ex conjuratis fuerat. Cujus regni anno decimo septimo egressus Cyrus ex Perside cum magno exercitu, universà Asià subactà, impetum fecit in Babyloniam urbem. Sentiens autem Nabonnedus invasionem ejus, & occurrens cum exercitu suo, atq; congressus, victus & cum paucis fugiens inclusus est in Borsippensium civitatem. Cyrus autem cū Babyloniam occupasset, jussissetq; exteriores ejus muros dirui, quòd videret civitatem ad res novas mobilem, urbem verò expugnari difficilem, Borsippum rursus contendit, Nabonnedum expugnaturus. Nabonnedo autem expugnationem non expectante, seseq; dedente, Cyrus clementià usus, ipsi Babyloniam exire jussu Carmaniam habitandam concessit. Eadem illa quæ ex Berosi fragmento discimus, prodita etiam sunt, sed brevius paulò, in alio quodam fragmento, quod quidem Megasthenis, antiqui itidem scriptoris est, & in Eusebii Chronico librisq; de Præparatione Evangelicâ assertatum. Adscribam & illud, quoniam breve est: Ο δὲ ὁ παῖς Evilmarachos ἐβασιλευε. Τὸν ἧ ὁ κηδεστὴς Δοπακτεῖνος Νηριγλισσοῦρος, λαῖπε πῦρ δα λαβασοσάρασκον. Τῆς ἧ Δοπακτονὸς Βαβυλωνίᾳ Ναβοννίδου Δοπακτεῖνος βασιλεύα, προσήκοντά οἱ ἐδέν. Τῶ ἧ Κύρῳ ἐλὼν Βαβυλῶνα, Καρμανίης ἡμερονίαν διορέετα.*

IX. Præclara res est, quod nobilita ista veterum scriptorum fragmenta hodieq; habemus. Absq; illis enim foret, de rebus istorum

tum temporum non tam liquido constare nobis posset, quam istorum fragmentorum beneficio constare nunc potest. Ceterum desit sive extincta est Monarchia Babylonica tum cum Cyrus Persarum Rex vicis Nabonedum, ultimum Babylonæ Regem. Si idem Cyrus ex Nabonnedi subditis fuisset, contraq; eum sic insurrexisset, atq; etiam vicisset eum, nondum eo vetus regnum Babylonicum extinctum fuisset. Mansisset enim adhuc separatum, nec veterem appellationem deperdidisset. Quoniam autem Cyrus jam antea Rex fuerat alterius gentis, atq; adeo imperium jam tractaverat, factum fuit ut regnum Babylonicum tum exstingveretur, cum ipse Nabonnedum vinceret. Sed dices: qui extinctum dici potest regnum Babylonicum, cum id Nabonnedo adimeretur, idemq; a Cyro occuparetur? Annon idè illud imperium imperante Cyro, adhuc exstitit, quod Nabonnedus habuerat? Sciendum est, imperium quoddam tum dici desinere atq; exstingvi, cum veterem suam appellationem amittit, & alius cujusdam regni nomine incipit simul comprehendit. Sic igitur & Babylonicum regnum desuisse & extinctum esse dicitur, cum idem additum fuit alii regno, Persico puta, atq; ira amisso veteri nomine, simul comprehendit cepit nomine istius regni, cui ipsum fuit additum. Cyrus cum Babylonicum regnum occupasset, suoq; veteri id addidisset, appellatus adhuc fuit, sic ut antea, Persarum Rex. Quiq; Persarem Regem nominabat, is non solius Persiæ Dominus, sed ipsius quoq; Babylonæ, multarumq; aliarum provinciarum Regem intelligebat. In sacris literis מֶלֶךְ פָּרְסָא appellatur Cyrus, etiam tum, cum Babylonicum regnum jam occupasset. Sic & apud Græcos μέγας Περσῶν βασιλεὺς audiebat, qui non tantum Persiæ, sed multarum aliarum provinciarum Dominus erat. Est tamen in sacris, ubi is qui מֶלֶךְ פָּרְסָא Rex Persarum, etiam post Babylonæ Regem jam victum appellatur, alio nomine מֶלֶךְ בָּבֶלָא Rex Babylonæ dicitur. Est item, ubi מֶלֶךְ אַשּׁוּר Rex Assyriorum appellatur idem Persarum Rex. Prius vide Nehem. XIII. 6: alterum Esræ c. VI. v. 22. Reges qui istis nominibus appellati olim fuerant, tenuerant amplissimas provincias. Quas ipsas cum postea tenerent Persarum Reges, factum fuit, ut illi quoq; veteribus nominibus quandoq; sint appellati. Neq; sensim &

parti-

particularim extinctum fuit Babylonix regnum, sed simul ac semel. Quæcunq; tenuerat Nabuchodonosorus, ea adhuc tenuit Nabonnedus, postremus Babylonix Rex, cum is bello appetereetur à Cyro Persarum Rege: aut si decesserat quippiam, id sanè leve fuit. Cyrus autem simul ac semel occupavit omnia, veteriq; suo non ita magno regno addidit aliud amplissimum.

X. Extincto igitur per sui ad aliud accessionem Babylonico regno, existere cœpit novum amplissimum regnum, *Persicum* nimirum. Quod quin *secundum* fuerit eorum, quæ à S. Daniele præsignificata sunt, non unquam dubitatum fuit. Designatum autem fuit regnum istud per statuæ istius quam Nabuchodonosorus per somnum vidit, *pectus brachiaq; argentea*. Itemq; in ipsius S. Danielis visione per *ursum*. Et in alterâ ejusdem visione per *arietem*. De primo symbolo est in cap. II. de altero in cap. VII. de tertio in octavo capite. Quænam eorum nomina fuerint qui secundum istud regnum tenuerunt, id monumenta veterum historicorum nos ignorate non sinunt. Ipse Cyrus regnum istud tenuit novem annis: qui etiam in ærâ Nabonassaræ sive Canone Mathematico ipsi tribuuntur. Antea verò in Perside regnaverat annis viginti & uno. Ut ita in universum regnaverit XXX. annis. Cyrum excepit Cambyses, ejus filius: qui & imperium Ægypti adjecit ei quod à patre ad ipsum devolutum erat, regno. Extincto Cambyse, astu quodam solum conscendit Magus Smerdis, Cambysis fratrem simulando, ut ex Herodoto scimus. Sed septem modò mensibus imperium tenuit. Nihilominus in sacris literis inter Reges Persiæ idem ille Smerdis commemoratus est. Nimirum in cap. IV. Esræ sub nomine Artasthæ, uti alibi demonstravimus. Itemq; in cap. XI. Danielis v. 2. ubi inter tres Reges, qui inter Cyrum & quartum illum qui ibidem memoratur, intercesserunt, ipse Smerdis ordine secundus est. Interfecto Smerde Darius Hystaspis Rex appellatus fuit. Eiq; deinde longâ serie successerunt qui ab ipso orti fuerunt, filius, nepos, pronepos, cæteri q;.

XI. Desiit regnum sive Monarchia Persica tum cum Codomannum, alio nomine Darium dictum, vicit Alexander. Et quoniam regnum Persicum eorum quæ à Daniele præsignificata sunt, ordi-

ordine secundum est, desit quoque eodem illo tempore secundum regnum sive secunda Monarchia. Scilicet tum demum regnum sive imperium aliquod desinere atque extingui dicitur, cum illud per vim occupat Rex alterius gentis, suoque veteri regno illud addit. Codomannus imperium tenuit in Persas, variasque alias gentes. Vocabatur id uno nomine Persicum: quoniam alia imperii partes, quamvis majores illa, accesserant olim isti imperii parti quae in Persiam erat. Sed Persicum istud imperium Dario ademit Alexander, qui jam ante imperium tenuerat in Macedoniam. Tum igitur imperium istud Persicum quod Darius habuerat, additum fuit isti imperio quod jam antea habuerat Alexander. Ita factum fuit, ut imperium Alexandri amplissimum evaserit, constiteritque ex duabus partibus: quarum tamen partium ea quae major erat, accesserat minori. Et quoniam imperium Persicum non separatim mansit, sed alteri imperio accessit, & quidem per vim, factum fuit, ut veterem appellationem ipsum amiserit, & nomine alterius regni simul comprehendi coeperit. Quodnam autem regnum istud, cujus nomine comprehendi coepit? *Macedonicum* utique, quod tum temporis Alexander tenebat. Ergo *Macedonicum* est illud, quod postilla per magnam istam accessionem amplissimum, maximeque illustre fuit. Idem quoque eorum regnorum quae a S. Daniele praesignificata sunt, ordine tertium est. Hujus autem symbola fuerunt, in visione Nabuchodonosori quidem *venter lumbique staturae aeneae*: in prima autem visione Danielis *Pardus*: in ejusdem denique altera *Caper sive Hircus*. Vide cap. II. VII. & VIII. Danielis.

XII. Tertium autem illud amplissimum regnum quamdiu durasse quove tempore desuisse putabimus? Ipse quidem Alexander paucis modo annis, sex circiter, id obtinuit. An igitur tum desuisse putabimus idem illud amplissimum regnum, quod *Macedonicum* vocatum est? Ita sane visum fuit doctissimo Viro, Fr. Junio: itemque Amando Polano, Hug. Broughtoni, Rob. Rolloco, Christoph. Pezelio, Joh. Piscatori, Joh. Chamero. Videtis ipsorum notas, commentaria, aliosque generis libros. Quid vero causae est, quamobrem putandum sit tertium regnum extinctum tum fuisse, cum Alexander decessit? Nihil sane magnopere causae apparet. Nos vero ut nostra demonstramus, advocabimus pronunciatum illud quod jam supra

B

initio

initio proposuimus. Illud ita habet: tum extinctum dici regnum aliquod, si illud per vim occupet Rex alterius gentis, sive quod idem est, si illud accedat alii cuidam regno. Ut autem de tertiâ Monarchiâ judicare queamus, an ea cum extincto Alexandro simul extincta fuerit, recolenda est historia istorum temporum. Debeatur utique Monarchiâ sive regnum istud amplissimum heredibus Alexandri Magni, cum ipse Alexander extinctus jam esset. Nec alio nomine provincias administrandas acceperunt præfecti Alexandri quàm ut heredibus Alexandri ex servarentur. Nec illico Reges se appellare audebant præfecti isti: sed eo titulo abstinerunt, quoad superstes fuit Eumenes, ut Corn. Nepos autor est. Reapse tamen eripuerunt illi heredibus Alexandri imperium quod his ipsis debebatur: neq; sanè id reddere in animo habuerunt.. Cassander verò Antipatri filius non satis habuit imperium per vim obtinere, sed & Alexandri matrem, uxorem, duosq; filios è medio sustulit, quò sc. tutius imperium retineret. Tum verò cum Alexandri Duces ista talia perpetrarent, non magis desit regnum sive Monarchia Macedonica, quàm regnum Babylonicum desit, cum interfecto Evilmerodacho Rex Babyloniæ factus fuit Neriglissares, & interfecto Laborsoarchodo Nabonnedus: non magis item, quàm, cum interfecto Alexandro Severo Maximus Thrax Imperator factus est, imperium sive regnum Romanum desit. Ptolemæus Lagi, Cassander Antipatri, & Seleucus Nicanor Antiochi filius, non fuerant antea aliarum gentium Reges: non habuerant illi jam antea imperium in alias terras, cum patrimonium heredum Alexandri occuparent. Nec accessit imperium istud quod ipsi habebant, alii cuidam, quomodo cum ipse Alexander Macedoniæ modò Rex esset, ejus in Macedoniam imperio accessit regnum Persicum. Quoniam autem imperium Macedonicum, cum illud in partes quasi discerperent, sibiq; eas partes vindicarent Duces Alexandri; quoniam, inquam, illud tum non accessit alii cuidam regno, ipsum pro extincto haberi non potuit. Quid si unus Cassander, aut unus Ptolemæus Lagi totum imperium heredibus Alexandri eripuisset, sibiq; vindicasset? An tum quoq; dicerent, regnum Macedonicum extinctum fuisse? Sanè si id dicant, dicendum simul habent, Monarchiam Babylonicam fuisse extinctam, cum Evilmerodachum
inter-

interimeret Neriglissares: & imperium Romanum extinctum fuisse, cum interfecto Ælio Pertinace imperium occupavit Didius Julianus, Jctus Romanus.

XIII. Sed scrupulum alicui injicere adhuc possit, quod imperium istud quod Alexandri fuerat, in varias partes discerptum legimus. Non totum occupavit Cassander, quemadmodum totum Babilonicum Neriglissares, & totum Romanum Didius Julianus: sed partem Cassander, aliam partem Ptolemæus, aliam rursus Seleucus Nicator occupavit. Et fuerunt sanè post illa Ptolemæi, Seleuci, & Cassandri regna inter se satis separata, ut alter alteri minimè subesser, sed singuli se ἀνομιθύντες gererent. Post eorum excessum quoque separata manserunt eadem regna. Quam igitur partem ejus imperii quod Alexander habuerat, putabimus idem illud imperium esse quod tenuerat Alexander? An solum Cassandri regnum: an verò solum Ptolemæi dicemus idem illud fuisse quod Alexander habuerat? Successerunt omnes illi uno eodemque jure, hoc est, nullo. Nec ullus eorum Rex antea fuerat. Quare nec istæ imperii Alexandri partes quas occupabant, aliis regnis accedebant, aut ab aliis regnis non absorbebantur. In sacris visionibus observamus, varias istas partes in quas regnum Alexandri discerptum fuit, etiam tum cum separatæ illæ fuerunt, pro uno imperio numerari: quod quidem imperium idem fuerit cum eo quod tenuerat Alexander, Nec antè secundum sacras literas Imperium Macedonicum extinctum fuisse credendum est, quàm omnes istæ partes in quas discerptum illud fuerat ab Alexandri Ducibus, alii imperio accessissent. Sic nec Romanum imperium antè putari potest extinctum esse, quàm omnes ejus partes, & primigenia, & deinde quoque illæ partes, quæ primigeniæ accesserunt, per vim occupatæ fuerint ab alterius gentis Regibus.

XIV. Ex ipso vulgari loquendi modus intelligere poterant Junius, Polanus, Chamier aliique, ista imperia quæ successores Alexandri tenuerunt, non fuisse diversa ab illo quod ipse Alexander tenuerat. Sed ut magis adhuc eos redarguamus, ipsas sacras literas expendamus. Tertium eorum regnorum, quæ Daniel præsignificavit, sine dubio illud fuit, quod tenuit Alexander. Designatum illud est in primâ visione Danielis per *Pardum*. Iste verò Pardus Dani-

nieli apparuit *quatuor instructus alis*: itemq; *quatuor capitibus*. Vide
 cap. VII. Dan. v. 6. In alterâ visione Danielis designatum fuit idem
 regnum per *Caprum*. In hoc capro autem primò apparuit *unum ma-*
gnum cornu: hoc deinde confraçto, in *eodem illo capro* enata fuerunt
quatuor cornua. Consideremus verba ista quibus secundam istam vi-
 sionem, quæ Danieli evenit, exposuit S. Angelus. In versu XXII.
 cap. VIII. hæc legimus: *Aries ille duobus instructus cornibus, quem vi-*
disti, מְרִי מְרִי וּפְרָס Reges Medorum & Persarum. Deinde, sequi-
 tur: *Caper autem sive hircus מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל Rex Græciæ*. Et cornu magnum,
 quod inter oculos ejus, est *Rex primus*. Et confraçto (cornu isto magno)
 ejus loco exstiterunt *quatuor*: *quatuor regna ex gente istâ exorientur,*
non eadem potentiâ, quâ fuerat prius illud. Dicit S. Angelus, *caprum*
esse regem Græciæ. Ubi sanè non unum quendam regem, sed multos
 intelligere oportet: quemadmodum & *aries*, de quo præcesserat,
 non unum regem, sed *omnes Persarum Reges* designat. Apparet id
 liquidò ex eo, quòd mox additur, magnum cornu, quo caper initio
 instructus apparuit, designare *primum Regem*: qui sine dubio
 Alexander M. est. Non autem potuit Alexander M. *primus* Rex dici,
 nisi alii fuissent secuti. Inter quos verò ipsum primum fuisse puta-
 bimus? Utiq; inter מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל *reges Græciæ*. Ergo plures omnino Re-
 ges Græciæ fuerunt. Et plures utiq; obtinuerunt regnum
 istud quod Græcum sive Macedonicum appellatur: non verò solus
 id tenuit Alexander. Verùm cum magnum cornu confraçtum es-
 set, hoc est, cum Alexander M. decessisset, non singuli Reges tenuerunt
 id imperium quod unus Alexander tenuerat: sed tenuerunt id
 uno eodemq; tempore plures homines. Non sic quidem ut conjunctis
 operis imperarent, quidq; per omnes provincias agenda essent, de his
 omnes unâ præscriberent: sed ut unus in hac, alius in aliâ provinciâ
 dominaretur. Hoc illud est, quòd per quatuor cornua designatum
 fuit, quæ in capro sive hirco enata fuerunt. Angelus apud Daniele
 sic differuit: *Quòd, confraçto magno cornu, quatuor enata fuerunt,*
id significat, quatuor regna de gente istâ (Græcâ sive Macedonicâ) exo-
ritura esse.

X V. Quænam autem fuerint quatuor ista regna sive impe-
 ria,

riâ, in quâ distributum fuit unicum illud, quod tenuerat Alexander, de eo non difficulter conicitur ex veteri historiâ, quam scriptores profani condiderunt. Unam partem imperii ejus quod Alexander tenuerat, occupavit Ptolemæus Lagi filius, qui ex Alexandri M. Ducibus fuerat: nimirum in Ægyptum. Ista igitur pars eorum quatuor regnorum, quæ designata sunt, unum esto. Aliam partem imperii ejus quod Alexander habuerat, occupavit Cassander, interfectis Alexandri matre, sorore, duobusq; filiis: imperium in Macedonia putata. Ea igitur pars sit alterum regnum. Aliam porrò partem Antigonus tenuit; imperium; Asiæ scilicet. Atq; ea pars sit tertium regnum. Aliam deniq; partem, & amplissimam quidem, tenuit Seleucus Nicator: imperium in Syriam putata, variasq; alias Orientis provincias. Atque hæc pars esto quartum regnum. Hæc verò quatuor regna, quamvis separata fuerint, & sic quoq; separata ad posteros transmissa fuerint ab his qui primò ea occupaverant: numerantur tamen ut unum quoddam regnum, quod quatuor magnorum tertium fuerit. Designantur scilicet per unas eademq; statuæ partes, per *ventrem* scilicet *lumbosq; aneos*: item per *unum Pardum*: deniq; per *unum caprum* sive *hircum*. Cur vero ita sit factum, id non difficulter intelligi potest: nimirum quòd quatuor Alexandri Duces iisdem temporibus, uno item eodemque modo ad se pertraxerunt magni istius imperii quod Alexander habuerat, varias partes. Nullus eorum Ducum, qui Alexandri regnum discerperunt, Rex antea fuerat. Quare nec partes istæ quas ipsi occupabant, additæ fuerunt aliis regnis. Porrò quia non addita fuerunt aliis regnis, suam quoq; appellationem eadem illa haud deperdiderunt. Quænam autem appellatio ista? Regni Macedoniae sive Græci utiq;. Cum Alexander Persicum occupasset, ipsum Persicum Macedoniae appellatione simul comprehensum fuit. Accedit quòd prædicti Alexandri Duces meri Macedones fuerunt, & Macedonum instituta ac linguam per eas quas occuparunt terras, longè lateq; diffeminarunt. De Ptolemæis Ægypti Regibus, qui Alexandro successerunt, Pausanias in lib. X. prodidit, eos Macedonum appellationem ambitiosè affectasse. Quamvis igitur Ægypti & Orientis Domini essent isti Alexandri successores, ipsorum regna tamen, Græca & Macedoniae fuerunt appellata. In libris Maccabæo-

rum frequens est appellatio βασιλείας Ἑλληνῶν, ubi regnum Asiæ designatur. Vide I. Macc. I v. II. Saepè etiam in iisdem libris fit mentio Ἑλληνικῆς χαρακτῆρος, Ἑλληνικῆς δόξης, Ἑλληνισμῶς, & similibus, ubi Macedonum instituta & ritus significantur.

XVI. Quoniam igitur quatuor ista regna, in quæ unum Alexandri discerptum fuit, ob certas causas in sacris literis numerata sunt pro uno regno, quod superiorum quatuor sit *tertium*: facillè nunc ampliùs intelligitur, tertium istud ex quatuor regnis quasi compactum regnum non antè extinctum penitus fuisse, quàm singulæ ejus partes extinctæ fuerunt. Hic scilicet res paulò aliter se habuit, quàm circa Babylonicum & Persicum regna. Babylonicum non sensim & particulatim extinctum fuit, sed simul & semel; cum nim. Nabonnedum vinceret Cyrus. Ita & Persicum simul & semel extinctum fuit, cum Darium regno exueret Alexander. Græcum verò sive Macedonicum ex quatuor partibus quasi compactum regnum sensim ac particulatim extinctum fuit. Primò ea pars, quam Antigonus & post hunc ejus filius Demetrius Poliorcetes tenuit, hoc est, imperium Asiæ, accessit illi parti, quam tenuit Seleucus Nicanor; cum nim. hic Seleucus Demetrium prælio vicisset, eumq; in custodiâ detineret. Seleucum Nicanorem cum in imperio jam secuti fuissent filius & nepos, jamq; ejusdem pronepos Seleucus Callinicus imperaret, defecerunt Parthi & Bactriani. Et Parthorum quidem imperium mox deinde invasit Artaces: oppresso Andragorâ, Parthorum præfecto. Idem Artaces occupavit & Hircanorum regnum. Porro cum Seleuco Callinico successisset Antiochus Magnus, magnâ is imperii parte multatus fuit. A Romanis nim. in ordinem fuit redactus, hoc est, Europâ abstinere, & Asiâ omni quæ cis Taurum est, excedere jussus. Aliquâto tempore post, ipsa quoq; Macedonia cessit Romanis, victo & in triumphum ducto Perseo, ultimo Macedoniæ Rege. Asiæ a regnum paulò ulteriùs transmissum fuit ad Seleucidas. Cum deinde Seleucidas plurimùm inter se contenderent, bellaq; intestina gererent, vocatus à Syris Tigranes Rex Armeniæ, octodecim annis imperium tenuit. Ipse verò Tigranes à Romanis regno tandem exutus est. Atq; sic ipsa Syria quoq; cessit Romanis, & in provinciæ formam redacta est. Supererat tû magni ejus imperii quod Alexander tenuerat, pars ista quæ in Ægy-

in Ægyptum erat. Hæc quidem à Ptolemæo Lagi transmissa fuit ad ipsius posteros, qui longâ serie per CCC. circiter annos regnarunt. Cum verò & hæc pars à Romanis occupata esset, extinctum sic profusus fuit magnum illud Macedonicum imperium quod Alexander tenuerat. Sed quo tempore id dicemus factum? Cum Julius Cæsar, Pompejum persequens, in Ægyptum venit, imperium tractavit Ptolemæus Dionysius, qui Pompejum interficiendum curavit, & ipsi deinde Cæsari quoque struxit insidias. Sed Cæsar elapsus è manibus fuit. Cumque; mox ipse Ptolemæum cœpisset bello appetere, corpus Regis obrutum repertum est in limo. Tum verò non continuo & regnum Ægypti à Cæsare occupatū fuit. Nam cum Ptolemæus adhuc in vivis esset, & ipse Cæsar in Ægyptum venisset, Cleopatra, Regis soror, petierat à Cæsare, ut sibi partem regni reddendam curaret. Cæsar igitur mox illam restitui iussit in regnum: atque ita Cleopatra regnavit per XVIII. adhuc annos. Cum verò se Cleopatram adiunxisset Antonius, eidemque; imperii Romani potiundi spem fecisset, occurrit Octavius Cæsar, qui antea unâ cum Antonio & M. Lepido triumviratum gesserat, & Antonium ac Cleopatram vicit. Quo facto Cleopatra quidem ad pedes Cæsaris provoluta, non de vitâ, sed de parte regni adhuc laboravit. Cæsar autem abnuvit, & Reginam triumpho servavit. Quod cum ipsa jam per sentisceret, ad motis sibi serpentibus, mortem sibi ipsa conscivit. Atque ita tandem & illa imperii Alexandri pars, quam posteri Ptolemæi tenuerant, per vim occupata fuit: eoque; facto totum imperium Macedonicum desit atque extinctum fuit. Factum fuit annis non multis ante natum Christum, triginta circiter.

XVII. Pleraque; omnia imperii Macedonici, ut apparuit, addita fuerunt imperio Romano. Hoc verò longo tempore non ab hominibus singulis obtentum fuit, sed à toto senatu populoque; Romano. Et istis quidem temporibus res ita se habuit, cum imperii Macedonici pleraque; partes Romano imperio sunt additæ. Unica pars imperii adhuc remanserat, ea nim. quæ in Ægyptum fuit, cum rerum summam non amplius Senatus populusque; Romanus teneret, sed triumviratum instituisent Octavius, Antonius, & M. Lepidus, junctisque; operis imperium tractare cogitarent. Horum verò primus exutus est

M. Ls-

M. Lepidus. Deinde nec inter Octavium & Antonium diu convénit. Cum enim Antonius, totius imperii Romani potiundi spem fecisset Cleopatrá, Octavius Cleopatrá ac Antonio occurrit, iisdemq; victis unus & solus rerum summam tenuit, vereq; Monarcha fuit. Et hujus quidem imperium sive regnum fuit ipsum illud, quod inter quatuor regna à S. Daniele præsignificata *quartum* est. In visione Nabuchodonosori designatum id fuit per *statuam crura ferrea, pedesq; partim ferreos, partim testaceos*. In visione Danielis autem designatum fuit per *bestiam quandam immanem ac terribilem, ferreis dentibus instructam, cujus forma quovq; prorsus alia fuit quam cæterorum trium animalium*. Vide de eo cap. VII. Danielis v. 7. Sed Fr. Junius, plurimiq; alii docti Viri putarunt, per quartam partem statuæ, itemq; per quartum istud animal designatum esse istud imperium, quod successores Alexandri M. tenuerunt, idemq; imperium esse ipsum illud quartum quod S. Daniel præsignificare voluit: imperium Romanum autem ex numero quatuor regnorum, quæ à Daniele designata sunt, prorsus excluderunt. Contra illos igitur demonstravimus supra, quânam ex re intelligi possit, quod imperium istud quod Alexandri M. successores tenuerunt, per tertiam partem statuæ, perq; tertium animal sit designatum, quodq; ad eod ipsum quovq; sit idem illud tertium imperium, quod tenuerat Alexander. Nunc verò ostendere etiam licet, *istud successorum Alexandri imperium non esse quartum*. Si verò hoc satis apparere possit, non esse quartum, facile, credo, persvadebitur & illud quod supra diximus, esse nimirum ordinæ tertium.

XVIII. De quarto regno prædictum est, fore illud valde durum ac validum: sicut ferrum, confracturum & comminaturum omnia. Et hæc quidem sunt in cap. II. Danielis. In capite septimo autem v. 23. de eodem quarto regno legimus, devoraturum illud, comminaturum & conculcaturum esse omnes terras. Quartum quovq; animal, quo quartum regnum designatum fuit, præ cæteris terribile ac robustum fuisse dicitur. Quæ sanè descriptio successoribus Alexandri, sive Ptolemæo, sive Seleuco, sive alii cuidam non competit. De regnis istis quæ Alexandri successores habuerunt, manifestè prædictum est, ea non tam valida futura, quam regnum Alexandri fuerat.

fuerat. Et quæ poterat aliter? Vim unitam vulgò dicunt fortio-
 rem esse. Ita igitur & Alexandri imperium sine dubio haud paulò plus
 valuit, quàm istæ ejus partes, in quas id discerpserunt Alexandri Du-
 ces. Deinde de quarto isto regno non semel, & singulari quidem
 דְּבִּוּרִין prædictum fuit, illud à prioribus regnis diversissimum fore.
 In cap. VII. Dan. v. 23. ita legimus: מִן כָּל מְלָכֹתָא
diversum erit (istud quartum regnū) ab omnibus cæteris regnis. Itemq; in
 v. 7. ejusdem capituli de quarto animali legimus, fuisse illud מִשְׁכָּנֵי
 מִן כָּל חַיִּוּתָא *diversum ab omnibus cæteris animalibus.* An ergò
 credibile est illud regnum quod successores Alexandri tenuerunt, hæc
 fuisse significatum? Non fuerat de ullo priorum animalium atq; item
 regnorum id additum, tantopere discrepaturum illud à cæteris; cum
 tamen imperium Alexandri non parum discrepaverit à Persico. De
 quarto autem regno disertè est additum, illud à prioribus omnibus di-
 versum futurum. An igitur cuiquam verisimile fieri potest, quar-
 tum istud regnum esse regnum Seleuci Nicanoris? illud, inquam, quod
 ab ipsius Alexandri regno nihil quicquam ferè discrepavit. Fuerat
 Seleucus ex Alexandri Ducibus. Exstincto autem Alexandro, fecit
 ipse, ut alii Alexandri Duces, hoc est, provincias quascunq; potuit, oc-
 cupavit, inq; suam redegit ditionem. Præterea & Macedo fuit na-
 tione. Plurimas item urbes per Asiam condidit, quibus vel de paren-
 tum suorum, vel de suo ipsius nomine nomina dedit. Sedecim in-
 ter eas fuerunt Antiochiæ: sex Laodiceæ: novem Seleuciæ. Ita fa-
 ctū, ut & Græca Lingva atq; instituta per Orientem longè lateq; dis-
 seminarentur. Estq; sic non aliter factum, quàm si ipse Alexander
 diutiùs superstes fuisset, perq; istas quas acquisiverat, provincias do-
 minatus fuisset. Sed & de eo cogitandum quod supra diximus, tum
 demum regnum aliquod dici exstinctum esse atq; desiisse, si id per
 vim accesserit alii imperio. Ex eo nim. facile judicari potest, illud
 regnum quod Alexander tenuerat, non fuisse eâ parte exstinctum,
 quam Seleucus occupavit. Seleucus antea nullum regnum habue-
 rat. Quare quod regni sibi acquisivit Seleucus, id alii regnò accedere
 sive addi non potuit. Quod de Seleuci regno diximus, id & de Pro-
 lemæi regno, itemq; de cæterorum Alexandri Ducum regnis dictum
 volu-

volumus. Ut ita nec singula illa, nec item simul sumpta possint quar-
tum istud regnum esse quod Daniel designavit

XIX. Sunt & alia, ex quibus intelligi potest, regna ista quæ
Alexandri successores tenuerunt, nec singula nec simul sumpta esse
quartum eorum regnorum quæ S. Daniel designavit. Quartum re-
gnum juxta Danielis expositionem, quam ipse Nabuchodonosoro, &
juxta S. Angeli, quam is Danieli dedit, duraturum est usque ad finem
mundi. In cap. II. Danielis, cum de quarto regno paulò uberius dis-
sertatum esset, sequitur illico: *In diebus autem regnorum istorum susci-
tabit Deus cæli regnum, quod in æternum non dissipabitur. Comminet
autem & consumet universa regna ista.* In cap. VII. quoque in eandem
sententiam clarissimè differit S. Angelus. Cum de quartâ bestia,
per quam utique quartum regnum designatum est, deque decem corni-
bus quo id instructum fuerit, nec non & de parvo cornu, paulò ube-
rius dictum esset, mox deinde sequitur: *Adspiciebam donec throni pa-
siti sunt, & antiquus dierum sedit, & libri aperti sunt.* Vide & plura
ibidem. Est ibi planissimè descriptio extremi iudicii: nec de eo
quicquam dubitandum. Et usque ad extremum illud iudicium dura-
rurum dicitur quartum regnum. Ex quo facile intelligitur, succes-
sorum Alexandri regna, sive singula sive simul sumpta, non esse quar-
tum istud regnum, quod S. Daniel designavit. Omnia ista successo-
rum Alexandri regna ante bis mille ferè annos extincta sunt. Quo-
modo verò id sit factum, breviter expositum est suprâ. Quòd quarta
bestia decem cornibus instructa apparuit, quodque deinde aliud par-
vum enatum sit, quod ex decem cornibus decusserit tria, ea quoque
successoribus Alexandri regnis non quadrant.

XX. Cum igitur quartum eorum regnorum quæ Daniel de-
signavit, non possit cum regnis successorum Alexandri conferri: fa-
cile apparet, quartum regnum non aliud esse quam imperium sive re-
gnum Romanum. Hoc illud est, cui probe quadrant omnia. Fuit
id præ cæteris terribile & validum, pluraque id comprehendit, quam
cæterorum ullum. Tenuit Augustus in ditione suâ pluraque omnia,
quæ Persarum ac Macedonum Reges tenuerant: præterea verò am-
plissimas Africæ provincias, quas Persarum ac Macedonum Reges
non attigerant: amplius Hispaniam, Galliam, Britanniam, Italiam,
Nori-

Noricum & Vindeliciam : magnas item maris mediterranei insulas, Siciliam, Sardiniam, Corsicam. Trajanus deinde addidit Daciam, Armeniam, Mesopotamiam, Assyriam. Fuit etiam id regnum revera diversum à proximo priori tertio. Demonstravimus supra, unde fiat, ut si imperium sive regnum quoddam per vim addatur alii regno, diversum tum fiat à seipso : nim. quia pristinam suam appellationem non retinet, & alterius regni appellatione simul comprehenditur. *Q*ui imperium Romanum nominabat, is non tantum imperium in urbem Romam, sed & imperia in quamplurimas alias provincias intelligebat, & inter alia quidem ipsa quoque in Macedoniam, Ægyptum & Asiam imperia : quæ quidem imperio Romano accesserant. Demonstrari etiam potest, quartum istud regnum adhuc durare, nec dum desuisse. Unde porro augurari etiam licet, id ad finem mundi usque perstiturum. Cætera quoque, quæ ad quartum regnum pertinent, in regno sive imperio Romano satis apparent.

X XI. Cæterum tenuerunt imperium sive regnum istud variarum nationum homines : non tales modò, qui urbe Româ, aut ex Italiâ oriundi essent. Fuerunt inter illos Hispani, Thraces, Syri, Cappadoces, Isauri : qui tamen omnes in istis provinciis nati fuerunt, quæ inditione Imperatoris Romani erant. Nec illi tantum qui Romanis Imperatoribus prognati erant, aut à populo Imperatores appellabantur. Romani Imperatores fuerunt, sed & hi qui interemptis Imperatoribus, per vim imperium occuparunt. Non desuit Romanum imperium, cum optimum principem Ællum Pertinacem è medio tollendum curavit Didius Julianus : neque item, cum Alex. Severum interficiendum curavit Maximinus Thrax. Diximus supra tum demum regnum aliquod dici desinere & extingvi, cum illud per vim adjicitur alii imperio. Si olim Parthorum Rex Imperatorem Romanum vicisset, omnesque ejus provincias occupasset, deletum sic fuisset Romanum imperium sive regnum, quemadmodum cum Alexander M. Macedoniae Rex, Darii Persarum Regis provincias occuparet, extinctum fuit imperium Persicum. Et sanè quæcunque Romani imperii partes ab aliarum gentium Regibus per vim occupatæ sunt, ex Romani imperii nomine censi & comprehendi deserunt. Cum in quinto seculo in Galliam immigrarent Franci eamque provin-

ciam Imperatoribus Romanis eriperent, desit Gallia ad imperium Rom. pertinere. Sic & de Hispania res se habuit, cum in eam Vandali & Wisigothi irrumperent. Si eodem modo omnes quoque cetera imperii Rom. partes per vim occupatae essent ab aliarum gentium Regibus & Ducibus: nihil hodie Romani imperii superesset, & una cum nomine suo imperium Romanum prorsus extinctum foret. Nunc vero rem aliter se habere scimus: nec permisurum Deum ut quod superest Romani imperii, per vim occupetur ab alia gente. Sed de varia Romani imperii conditione quam ex historiis cognitam habemus, paulo amplius cogitemus.

X XII. Variæ diversis temporibus partitiones existerunt Romani imperii, cum, qui Imperatores essent, imperii consortes adsciscerent. Diocletianus aliquando adscivit Maximinum. Isti vero duo adsciverunt porro Constantium Chlorum & Galerium Maximinum: idque sine tertii seculi. Adsciti deinde fuerunt & alii quidam. Tandem vero ad unum quendam rursus devoluta sunt omnia, nimirum ad Constantinum M. Hic sedem suam in novum quendam locum transfudit, Byzantium puta, quod & de suo nomine Constantinopolim, itemque *νέα Ρώμη* novam Romam dixit. Sic vero non desit esse Imperator Romanus. Tenuit enim amplius idem illud imperium quod tenuerat antea, quodque tenuerant ante ipsum alii. Cum deinde Constantinus M. amplissimum suum imperium in tres partes divideret, & tribus suis filiis eas addiceret: eae quoque partes quibus dominium ipsius Romae non comprehendebatur, Romani imperii partes adhuc dicebantur. Constantius Constantinopoli sedem habebat, nec Dominus Romae tum erat, cum frater ejus Constans adhuc superesset. Nihilominus ipse adhuc Imperator Romanus fuit, & imperii Romani partem tenuit. Sic & sine quarti seculi res se habuit, cum imperium Romanum inter Arcadium & Honorium divideretur. Quanvis non Arcadius, sed Honorius Romae esset Dominus, ipse tamen Arcadius quoque Imperator Romanus erat: quia se partem tenebat ejus regni, quod uno nomine Romanum dictum fuerat. Ceteri quoque Imperatores sive Reges qui inde a temporibus Arcadii usque ad decimum quintum seculum Constantinopoli & *ἐν τῇ νέᾳ Ρώμῃ* in nova Roma sedem habuerunt, Romanorum Imperato-

peratorum nomen semper seruarunt: etiam tum cum Domini Romæ ipsi non fuerunt. Cujus rei causa hæc est, quod imperium istud non ante decimum quintum seculum occupatum fuit ab aliarum gentium Regibus. Cum verò ipso decimo quinto seculo decurrente imperium siue regnum Constantinopolitanum, quod postremus tenuit Constantinus Palæologus, à Turcarum Rege Mahomete per vim occuparetur: desit tum atque extincta fuit ea imperii Romani pars quam Imperatores Constantinopolitani tenuerant. Nemo sanè eam imperii Romani partem quam Turcarum Rex hodie tenet, imperium Romanum ampliùs vocat. Contrà verò qui Turcicum siue Othomanicum imperium nominat, is simul comprehendit eam imperii Rom. partem quam hodie Rex Turcarum tenet.

XXIII. Sed de eà quoque imperii Romani parte, quam Occidentalem vocant, cogitemus, an extincta ea dici possit, quemadmodum pars Orientalis extincta est sine dubio. Diximus tum extinctum dici imperium aliquod, cum illud occupat Rex alterius gentis, & quidem per vim. Nunc verò addo, extinctum etiam dici, si modo alia gens, licet Regem non habeat, illud occupet. Si regnum Ægypti quod post Alexandrum Prolemæi tenuerunt, unà cum cæteris Macedonicis regnis à populo Romano per vim occupatum fuisset tum cum populus Romanus Regem non habuit, nihilominus tamen imperium Macedonicum prorsus extinctum fuisset. Cæterum de urbe Româ scimus, eam non semel per vim occupatam esse à barbaris, à Gothis sc. & Vandalis. In initio quinti seculi temporibus Honorii Visigothi duce Alarico in Italiam infusi Romam utique occuparunt. In eodem quoque seculo Odoacer Herulorum Rex Romanum Imperatorem Augustulum regno exiit. Quamvis autem hæc ita se habeant, non tamen imperium Rom. tunc extinctum fuit. Cum tempore Honorii Roma occupata fuit, non continuo & omne imperium quod Honorius habebat, occupatum fuit. Deinde nec dominium Romæ diu retinuit Alaricus. Tertiâ enim die, quam irruperat, meru Theodosii rursus egressus fuit, & ad vastandam Italiam se convertit. Cû verò paulò post decessisset, Ataulphus propinquus & successor ejus, cum Honorio pacem fecit, & Hispaniam petiit. Tum igitur Honorius perrexit Imperator Romanus esse. Aliquanto tempore post, cum

Valent-

C 3

Valent-

Valentinianum interficiendum curaret Maximus, ea Romani imperii pars quæ Occidentalis dicebatur, itidem extincta non fuit. Non enim addita fuit alii imperio. Annon verò cum Augustulum regno exueret Odoacer Herulorum Rex, extincta fuit imperii Rom. pars occidentalis? Sanè si Odoacer imperium retinuisset, extinctum id fuisse dicendum foret. Notum autem est, Theodoricum Ostrogothorum Regem bonâ gratiâ istius Imperatoris Romani, qui partem Orientalem tenebat, Zenonis puta, cum exercitu movisse in Italiam, & Odoacrum debellasse. Et tum quidem ipse Theodoricus imperii Romani partem Occidentalem tenuit: non tamen propterea extincta ea pars dici potest. Primò enim bonâ gratiâ & dono Imperatoris Romani imperium tenuit, ut ex Jornande constat. Deinde nec diu Italiam retinuerunt Ostrogothorum Reges. Fine quinti seculi acceperunt: medio autem seculo sexto amiserunt rursus, victo Teja ultimo eorum Rege à Narsete, quem Justinianus, Romanus tum Imperator, in Italiam miserat. Ita factum ut is Imperator Rom. qui partem Orientalem tenebat, tenuerit & Occidentalem, atq; ut pars Occidentalis rursus conjuncta fuerit cum Orientali.

XXIV. Cum Justiniano successisset Justinus, excitati à Narsete Longobardi in Italiam irruerunt, & magnam quidem imperii Rom. Occidentalis partem occuparunt: non totum tamen. Imperatores Romani enim postilla Exarchos suos in Italiam mittebant, & Domini adhuc manebant ipsius Romæ, Pentapoleos, Exarchatus Ravennatensis & urbis Venetiarum. Veruntamen & horum pleraq; ultimis Longobardorum Regibus cesserunt: ut scilicet nihil in ditione Romanorum Imperatorum maneret præter urbem Romam & Venetias, atq; ita imperii Romani pars Occidentalis valde exigua esset. Pipinus verò Francorum Rex Exarchatum Ravennatensem cum Pentapoli Longobardis rursus eripuit, eamq; Romanis reddidit. Idq; factum seculo octavo jam decurrente. Cætera quæ Longobardi occupaverant, cesserunt deinde Carolo Pipini filio, cum is Desiderium, ultimum Longobardorum Regem vicit. Sed quid de imperio Rom. Occidentali, quod sanè perquam exiguum ad extremum fuit, est dicendum? An in ditione Imperatorum Rom. qui Constantinopoli sedem habebant, id mansit omni eo tempore quo Longobardi in Italiâ dominati sunt? De temporibus

poribus ante Leonem Isaurum nihil dubium est. Cum verò Leo iste controversiam Iconomachicam contentius agigaret, alieniores ab ipso facti fuerunt qui in Italia ipsi paruerant, & vectigalia amplius pendere detrectarunt: de proprio item Imperatore creando cogitarunt; ut de his ex Zonarà, Paulo Warnefrido, & Anastasio constat. Ne tamen Imperatorem crearent, inhibuit Pontifex Romanus. Scire etiam licet, postilla quoque Romanos Constantinopolitanis Imperatoribus quadantenus subjectos fuisse: idque ex Anastasio Bibliothecario eleganter demonstravit Vir Cl. Herm. Conringius in libro de Germanorum Imperio Romano, cap. VI. Si verò maximè imperium Constantinopolitanorum Cæsarum prorsus detrectassent Romani, non tamen imperium Rom. extinctum fuisset. Non enim per vim occupatum fuit ab alià gente.

XXV. Cæterum sine octavi seculi, translatum fuit imperium Rom. Occidentale ad Carolum M. Francorum Regem. Nimirum populus Romanus & inter hos primarius civis Romanus Pontifex Carolum M. voluerunt suum Regem atque Imperatorem esse. Anastasius Bibliothecarius: *Ab omnibus constitutus est Imperator Romanorum.* Si Carolus iste, Francorum Rex, per vim occupasset istud imperium, quemadmodum XXX. antè annis alias Italiæ partes Langobardis eripuerat, extinctum sic fuisset Imperium Romanum Occidentale, quemadmodum ducentis circiter abhinc annis extinctum est imperium Rom. Orientale, cum à Turcarum Rege regno exueretur Constantinus Palæologus. Quia verò bonâ gratiâ factus est Imperator, mansit postilla quoque Romani imperii ac Imperatoris appellatio, nec imperium Romanum tunc extinctum fuit. Imò verò appellatio Romani Imperatoris cæteris Caroli titulis etiam prævaluit, & priore loco poni solitus fuit. Cæterum quòd dubium adhuc esse posset, an populo Romano Regem sibi sumere liceret, & annon debuisset populus iste in fide manere eorum Imperatorum Romanorum qui partem Orientalem tenebant, & Constantinopoli sedem habebant, transigendum etiam putavit Carolus primò cum Irène, quam & matrimonio sibi jungere cogitavit: deinde cum Nicephoro. A Carolo imperium Rom. hereditario jure devolutum fuit ad ejus posteros per centum ferè annos. Tempore Ottonis primi a. hoc est in seculo decimo translátum
illud

illud fuit ad illum ipsum Ottonem, Germaniæ Regem : & sic cæteris
quoq; Germaniæ Regibus jus datum idem illud Romanum imperium
sive regnum habendi. Scilicet quemadmodum Caroli M. temporibus,
ita & Ottonis ætate libertatem quandam sibi arrogavit populus Rom.
& imperium à Francorū Rege ad Regem Germanorum transferendi
potestatem sibi sumpsit. Quoniam autem Germanorum quoq; Rex
bonâ gratiâ imperium Romanum accepit, neq; per vim illud occu-
pavit : factum fuit ut ne tum quidem Romani Imperii appellatio, atq;
adeo nec ipsum imperium Rom. exstingveretur. Quin imò quòd Im-
perii Romani magna semper dignitas atq; autoritas fuisset, apud Ger-
manos quoq; appellatio Romani Imperatoris prævaluit ipsi Germa-
norum Regis titulo : ut qui Imperium & Imperatorem Romanum di-
ceret, is Regnum & Regem Germanorum simul comprehenderet.
Hodie quoq; quamvis nomine Imperii Romani admodum pauca pos-
sideat Rex Germanorum, ea tamen Imperatoris Romani appellatio
plurimum ipsi dignationis conciliat.

XXIV. Apparet ita, quid causæ sit quamobrem imperium
Rom. hodieq; durare dicendum sit : nim. quia illud appellationem
suam nondum amisit, nec per vim occupatum ac retentum fuit ab a-
liarum gentium Regibus. Quoniam autem Imperium Rom. quartum
est istorum regnorum quæ S. Daniel designavit : ipsum quoq; illud
quartum regnum adhuc perstat, & S. Daniel ad nostra quoq; tempora
quæ cō cō amplius annis ab ejus ætate ab sunt, respexit. Idē quoq; Im-
perium quoniam quartum est, duratione suâ ipsum finem mundi sine
dubio attinget. Nā de quarto isto ex Daniele id liquidò intelligi potest,
ut jam supra est expositum. Ut verò usq; ad finem mundi Imperium
Rom. duret, necesse erit non occupari illud per vim ab alterius gentis
Regibus. Cæterum observare etiam licet, quibus Imperium Rom.
competit, eos id parum usurpare. Papæ Romani scilicet Regibus Germa-
norum sæpe glaucomata objecerunt, quibus eos ab usurpatione arce-
rent. Sed auguramur, hos quibus competit, usurpationem istam
tandem aliquando seriò resumpturos, tumq; meretricem Babyloni-
cam, ut in Apoc. XVIII. clarissimè prædictum est, neglectum
pulsatum atq; irrisum iri.

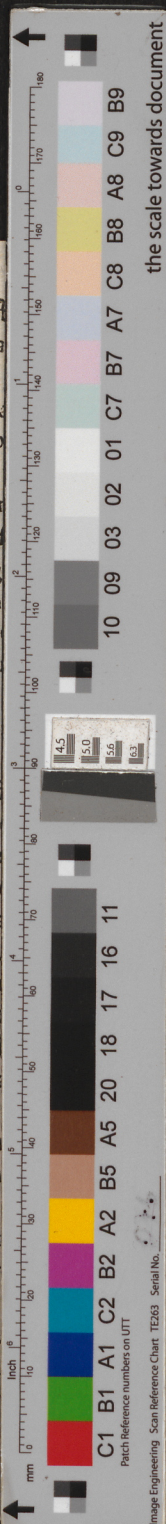

poribus ante Leonem Isaurum nihil dubium est
controversiam Iconomachicam contentius a
ipso facti fuerunt qui in Italia ipsi paruerant,
pendere detestantur: de proprio item Impera-
runt; ut de his ex Zonarâ, Paulo Warnefrido
Ne tamen Imperatorem crearent, inhibuit Pon-
etiam licet, postilla quoque Romanos Constanti-
ribus quoad tenus subjectos fuisse: idque ex Ana-
leganter demonstravit Vir Cl. Herm. Conring-
norum Imperio Romano, cap. VI. Si verò ma-
stantinopolitanorum Cæsarum prorsus detre-
tamen imperium Rom. extinctum fuisset. No-
patum fuit ab aliâ gente.

XXV. Cæterum sine octavi seculi, tran-
Rom. Occidentale ad Carolum M. Francorum
populus Romanus & inter hos primarius civi-
Carolus M. voluerunt suum Regem atque Imp-
stasius Bibliothecarius: *Ab omnibus constitutus e-*
rum. Si Carolus iste, Francorum Rex, per vim or-
rium, quemadmodum XXX. ante annis alias Ita-
dis eripuerat, extinctum sic fuisset Imperium Ro-
Ie, quemadmodum ducentis circiter abhinc ann-
perium Rom. Orientale, cum à Turcarum Re-
Constantinus Palæologus. Quia verò bonâ gratiâ
mansit postilla quoque Romani imperii ac Imper-
imperium Romanum tunc extinctum fuit.
Romani Imperatoris cæteris Caroli titulis etiam
loco poni solitus fuit. Cæterum quòd dubium
populo Romano Regem sibi sumere liceret, &
lus iste in fide manere eorum Imperatorum Ro-
Orientalem tenebant, & Constantinopoli seden-
dum etiam putavit Carolus primò cum Irene, qui
sibi jungere cogitavit: deinde cum Nicephoro.
Rom. hereditario jure devolutum fuit ad ejus pe-
annos. Tempore Ottonis primi a. hoc est in sec-

Leo iste
ores ab
amplius
cogita-
constat.
Scire
perato-
ario e-
Germa-
n Con-
ni, non
a occu-
berium
mirum
ntifex
Ana-
mano-
impe-
gobar-
denta-
est im-
eretur
rator,
nece-
llatio
prie
ter, an
et po-
artem
ligen-
nonio
erium
u ferè
nslarù
illud